

διακρίνεται ὁ κεντρικός ὅστις προώριται νὰ συμπεριλάβῃ ἐν εἰκόνι τὸν Θεόν.

Ὁ ναὸς λοιπὸν οὗτος ἀπὸ χθὲς σημαιοστεφῆς, ἔχων ὀφιν πολεμικοῦ πλοίου ἐν ἐπισήμῳ ἡμέρᾳ μὲ τὰς ποικιλοχρόους—πλὴν φεῦ! ξεθωριασμένας—σημαίας του καὶ τὴν ἀένανον κωδωνοκρουσίαν του ἐκάλει τοὺς πιστοὺς καὶ περιέργους ὑπὸ τὰς ἐπιβλητικὰς στοᾶς του ὅπου παράταξις διίσκων μετὰ τινων ἐγκαθέτων χαρτονομισμάτων, βροχὴ ἀνθόνερου καὶ «βοήθειά σας» τῶν ἐπιτρόπων καὶ χαλαζα δεκαρῶν ἀνέμενον τοὺς προσερχομένους. Αἱ ἐργάτιδες τῶν ἐργοστασίων ἐνδυθεῖσαι τὰ καλὰ των, οἱ νησιῶται περιβληθέντες τὴν ἐν τριγμῷ καὶ βριγμῷ ὀδόντων ἀκολουθοῦσαι αὐτοὺς *μαλόνοιον* βράκταν καὶ τὰς ἀμιλλωμένας πρὸς τὰ κωδωνοστάσια τοῦ ναοῦ ὑψικαρήνους φεσάρας των, ἐκάστη φεσοὶ κρεμασθεῖσα εἰς τὴν μακρυτενεστάτην φούντα της, αἱ ὠραῖαί μας προσωποαφανισθεῖσαι ἐντὸς ἰσολέμων καπελλίνων καὶ κᾶτι λαμπάδες—μὰ τί θεολαμπάδες!—ἀκολουθοῦμεν ἀπὸ τινα μικροσωμότερα καὶ ἀντιστρόφου εὐθύτητος αὐτῶν γραῖδια, ὅλα αὐτὰ ἀναμιξ, συμπλέγδην, κουλουβαχατιστὶ ἀπετέλουν τὸν πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ ὄγκον, ὄγκον κινούμενον, εἰσερχόμενον, ἐξερχόμενον, πηγαίνον ἐρχόμενον ὡς παλίοροια Εὐρίπου, θέτοντα τὸ χέρι πρὸς ἐξαγωγὴν κερμάτων καὶ προφύλαξιν ἐκ τῶν λωποδυτῶν, ποῦ μὲν λαμβάνοντα ἀγαλματώδη στάσιν ἐξ εὐλαθείας πρὸς τινα εἰκόνα, ποῦ δὲ ἀφαιρούμενον χάσκοντα ἐκ θαυμασμοῦ πρὸς ἄλλην ἔνσαρκον εἰκόνα. Καὶ τέλος ἐν τῇ φιλευσεβείᾳ συζητήσῃ περὶ τῶν τροπαίων τοῦ *τουρκογάγου* ἁγίου Κωνσταντίνου μὴ παραλείποντα καὶ τὴν πολιτικὴν του λίμαν ἐν ἧ Μουτζόπουλος καὶ Σκυλίτσας ἐμάχοντο ὡς «ἐνεστῶς» καὶ «μέλλων» εἰς «ὀριστικὰς» καὶ «εὐκτικὰς» ἐγκλήσεις καὶ ἀπειλητικὰς μεταξὺ τοῦ ὄχλου ἀντεγκλήσεις.

Οἱ ἐντὸς ἱερουργοῦντες πανοσιώτατοι πατέρες οἶονε ἐκδικούμενοι τὴν ἀγρυπνίαν ἣν χάριν τοῦ νεοεγκατασταθέντος τῇ πόλει μας ἁγίου ὑπέστησαν ἀπὸ χθὲς, εἶχον βάλλει τοὺς πλέον διαπασῶν, *κοιτράλιτο*, διατόρους τόνους τῶν φωνῶν· καὶ ἦτο τοῦτο μία δικαία κᾶπως διαμαρτύρησις κατὰ τῆς ἀξιώσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ νὰ δοθῇ μάχρας εἰς τὴν πανήγυριν πρὸς περισσοτέραν ἐπισημοποίησιν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν δὲν ἦτο εἰς ὀκιγώτερον δικαιολογημένους λόγους τῆς ἀρχῆς ἂν ἀποβλέψωμεν πρὸς τὸ καθιερωθὲν ἔθιμον τοῦ σεβασμοῦ τῆς θελήσεως τῶν ψυχόραγούντων.

Τοιαύτην ἐξ ἐφόδου ἄλωσιν τοῦ ναοῦ παρὰ τοῦ πρὸ τῶν πυλῶν του συνωστιζομένου πλήθους μετὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ Σεραφεῖμ Ἄρτης «ἄρατε πύλας» δὲν πιστεύομεν νὰ ἀπῆντησεν ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος εἰς τὰς νικηφόρους μάχρας του. Φουστὰι κατεπατήθησαν, καπέλλα ἀγέρωχα εἰς κλάκ μετεβλήθησαν, γυναῖκες ἐμωλωπίσθησαν καὶ ἄνδρες ἐπληρώθησαν! Καὶ μετὰ τοιαύτην *φωρικὴν* καὶ περιφανῆ νίκην, ἐπαιάνισε καὶ ἡ «φιλαρμονικὴ» τρίοργανος τοῦ δήμου μουσικὴ εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ τὰ ἐπινίκια «Ἐρην-Ἐρηνάκι μου» καὶ τὴν «πῆτα τοῦ σπανοῦ» συγκινήσασα τὰ πλήθη ἅτινα διελύθησαν ἡσυχῶς καὶ ἐπὶ παραδεισιακαῖς ἐλπίσιν ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

Ὡς ἐν ὀλίγοις ἠδυνήθημεν νὰ σᾶς μεταδώσωμεν τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ «Ἁγίου Κωνσταντίνου» ὅπερ ἔργον κατέχει τὴν *κύκλιον* θέσιν πρὸς τὴν γιγάντειον ἐργοδημιουργίαν τοῦ ἀπερχομένου δημάρχου Μουτζοπούλου καὶ τοῦ ὁποίου ὁ διάδοχος εὐχόμεθα νὰ φανῇ ὑπέρτερος ἐν ἔργοις πρὸς τὴν εὐμερίαν τοῦ τόπου καὶ διατήρησιν, ἂν θέ-

λῃ, τῆς δημοτικότητος αὐτοῦ, ἔστω καὶ μεταξὺ τῶν ζυπολύτων.

Τορὸς

ΑΠΑΓΩΓΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΑΛΗ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

(Ἐκ τοῦ Ζακυνθίου »Ἐξεταστοῦ»).

Ἐμβρόντητος καὶ ὑπὸ τὸ κράτος γενικῆς ἐξεγέρσεως καὶ ἀγανακτήσεως διατελεῖ ἡ κοινωνία ἡμῶν ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς παρελθούσης Τετάρτης, ἀφ' ἧς γενικῶς ἐγνώσθη τὸ σκανδαλώδες καὶ πρωτοφανὲς ἐνταῦθα τερατούργημα, ὅπερ ἀπετόλμησε γιαντισσαρικῶ τῷ τρόπῳ, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ βασιλέως, ὁ διοικῶν λαμβαρδιανῆ εὐνοία τὸν ἡμέτερον νομὸν κ. Μανωλάκης Βενιός.

Τὸ τερατούργημα τοῦτο εἶνε τὸ ἐξῆς: Ὁ κ. Δ. Σκούρτης ἢ Σπαθᾶρος ἔμπορος συνέζη, ἀπὸ δέκα ἡδῆ ἐτῶν, μετὰ τῆς Ρουμπίνης Παλαμηδᾶ, μητρὸς τεσσάρων τέκνων, ὧν τὸ τελευταῖον θηλάζει εἰσέτι. Ἡ γυνὴ αὕτη, περίπου εἰκοσιπενταετίς, καλλιπρόσωπος μᾶλλον καὶ λίαν κομψή, οὐχὶ δ' ἀμέτοχος καὶ φιλαρέσκου τινος ἐπιτηδεύσεως, ἐπέσυρε τὰ φλογερά βλέμματα τοῦ νομαρχοῦντος Βενιοῦ, ὅστις διὰ πάσης ἐρωτῶντος μεθόδου ἐπειράτο νὰ τὴν καταστήσῃ κοινωνὸν τῆς πρὸς αὐτὴν ἐρωτικῆς μανίας του. Δὲν ἐπιμένομεν εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ τὰ ἐπεισόδια τῆς ἐρωτικῆς ταύτης ἐκστρατείας, ἅτινα εἶνε τὸ θέμα τῆς καθημερινῆς ὀμιλίας τοῦ τόπου, οὐδὲ θέλομεν νὰ ἐξετάσωμεν μέχρι τίνος βαθμοῦ ἐπιτυχίας ἐστέφθη ἡ κυνηγετικὴ τέχνη τοῦ ἐρωτομανοῦς νομαρχοῦντος. Ἡ γυνὴ διαμαρτυρομένη ἐντόνως ἐπιβεβαιῶσιν ὅτι τὴν ἐπολιόρκει σωρεία ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν καὶ δώρων καὶ ὑποσχέσεις περὶ ταχίστης συζεύξεως, ἐὰν συγκατετίθετο καὶ ἐνέδιδεν εἰς τὰς προτάσεις του.

Ὁ κ. Σκούρτης, μεθ' οὗ συνέζη ἡ ρηθεῖσα Ρουμπίνα Παλαμηδᾶ, εἶχεν ἀποφασίσει ὀριστικῶς νὰ τὴν στεφανωθῇ τὴν 4 7 βρίου, ἵνα νομιμοποιήσῃ οὕτω καὶ τὰ 4 τέκνα του. Τοῦτο μαθὼν ὁ νομαρχῶν κατέστη ἔτι μᾶλλον ἐπίμονος πρὸς τινων ἡμερῶν καὶ σφοδρότερος εἰς τὰς προσπάθειάς του, ὅπως παραπείθῃ τὴν γυναῖκα νὰ στέρξῃ εἰς τὰς προτάσεις του.

Βεβαιοῦται ὅτι ὑπάρχει ἐπιστολή, ἐν ἧ ὁ νομαρχῶν ἐξεφράζεται διὰ τῶν ἐξῆς περίπου: «Σὲ, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ καὶ λατρεύω, ὅπως λατρεύει ὁ τυφλὸς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὅπως τὸ παιδί τὸ γάλα ποῦ τὸ τρέφει—Ἡ ζωὴ μακρὰν ἀπὸ σὲ δι' ἐμὲ εἶνε βᾶρος.—Ἐὰν δὲν γίνῃ ὅ,τι θέλω δὲν θὰ παραπονεθῶ ἐναντίον κανενός, ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι ὀρίζω νομιζῶ ὅτι δύναμαι νὰ τὸ καταστρέψω (δηλ. ἀπειλεῖ τὴν δυστυχῆ ὅτι θὰ αυτοκτονήσῃ). Ρουμπίνα σύζυγέ μου! γνῶρισε καλῶς ὅτι ἄνευ σοῦ εἶνε ἀδύνατον ἐγὼ νὰ ὑπάρξω. Εἶσε ἡ ψυχὴ δι' ἐμέ. Δύναται σῶμα χωρὶς ψυχῆς νὰ ζήσῃ; Ὁχι.» Ἐτοί καὶ ἐγὼ, διότι ἐγὼ εἶμαι τὸ σῶμα, καὶ σὺ ἡ ψυχὴ: Ἐὰν ποτε περαστικὴ τὸν τάφον μου σιμώσῃς νὰ μὴ σταθῆς—ἡ πλάκα τί γράφει ν' ἀναγνώσῃς.—Παῦω δὲν δύναμαι πλέον ἢ χεῖρ μου τρέμει· ἐνθυμοῦ τὸν ἐξ αἰτίας σου δυστυχῆ, Μανώλην».

Ἐκαστος ἄς φαντασθῇ, ὁποῖαν ἐπιρροὴν ἠδύναντο νὰ ἐξασκήσωσιν ἐπὶ τοῦ πνεύματος νέας γυναῖκος, τοιαῦτα ἐρωτικὰ ἐκχύσεις, προερχόμεναι ἀπὸ τὸν Νομάρχην Ζακύνθου. Τὸ πρᾶγμα δ' ἐξηκολούθει λαθραίως ὑποδόσκον, ὅτε τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Τρίτης, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, διαμενουσῆς τῆς Ρουμπίνης Παλαμηδᾶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς μητρὸς της, αἴφνης ἐμφανίζεται ἀπροσδοκῆτως μεθ' ὀρμῆς πυρώδους

ὁ νομαρχῶν ἐνώπιόν της καὶ τὴν διατάττει, κατὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτῆς διαβεβαίωσιν, προτάσσειν ρεβόλβερ, νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπιλέγων «πρέπει νὰ μὲ ὑπακούσης, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ νομάρχης, ἡ ἀρχὴ τοῦ τόπου. Τί φοβείσαι; ἔχω ἔτοιμα τὰ στεφάνια διὰ νὰ σὲ στεφανωθῶ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ σύζυγός σου, ἡ ψυχὴ σου, τὸ πᾶν διὰ σέ. Ἐλα μαζί μου, διότι ἐὰν δὲν ἔλθῃς, κύτταξε καλά! θὰ σκοτωθῶ καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ θὰ σκοτωθῆς καὶ σύ».

Ἡ γυνὴ αὕτη, εἴτε ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου καὶ τοῦ ἐκ τῆς ἀρνήσεως κινδύνου, εἴτε δελεασθεῖσα ὑπὸ τῶν γοητευτικῶν ἀπόψεων νέου συζυγικοῦ βίου, ὑπέκυψε καὶ ἀφῆθη συρομένη ἀπὸ τῆς χειρὸς νὰ ἀπαχθῆ ἀπὸ τῆς μητρικῆς οἰκίας, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τοῦ ἐξαετοῦς υἱοῦ της καὶ τοῦ τολμητίου ἀπαγωγέως της, ὅστις τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἄλλ' ἀποκλεισθέντος ἀπὸ τῆς νομαρχιακῆς οἰκίας τοῦ ἐξαετοῦς υἱοῦ τῆς ἀπαχθείσης, τὸ δυστυχὲς παιδίον κλαίον καὶ ὀδυρόμενον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ ἀνήγγειλε τὸ σκληρὸν δι' αὐτὸ πάθημα. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νομαρχούντος ἡ ἀγαμὸς ἀδελφὴ του, μαθοῦσα δὲ τὰ διατρέξαντα καὶ ὅτι πρόκειται ὁ ἀδελφός της νὰ στεφανωθῆ τὴν *Ρουμπίαν* του, γίνεται ἐξαλλος, διαμαρτυρομένη δὲ καὶ ἀκράτητος ὑπ' ὀργῆς καταλείπει τὴν ἀδελφικὴν στέγην καὶ καταφεύγει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ταμίου κ. Ν. Παπαδοπούλου.

Τὸ γεγονός τῆς ἀπαγωγῆς ταύτης, ἅμα τῇ ἐπαύριον ἐγνωσθῆ ἐν τῇ πόλει, προεκάλεσεν ἀπερίγραπτον ἀγανάκτησιν καὶ συιτάραξιν διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως, εἰς ἣν κατεκυλίσθη ἡ ἀνωτέρα ἀρχὴ τοῦ τόπου. Πάντες ἐφρικτῶν ἀναλογιζόμενοι εἰς τίνος χειρὸς ἦτο ἀνατεθειμένη ἀπὸ τῆς ἀνόδου εἰς τὰ πράγματα τοῦ τρικουπικοῦ ὑπουργείου, ἡ ἀνωτάτη διοίκησις τῆς Ζακύνθου. Ὅποια ἄβυσσος διασθοράς καὶ ἐξουδενώσεως! Ὅποια ἐθνικὴ καταισχύνη! Τὰ δὲ μετὰ τὴν ἀπαγωγὴν εἶναι ἐπίσης ἀπάνθρωπα καὶ κτηνώδη. Ἡ ἀπαχθεῖσα διέμεινε κατὰ κλειστός ἐπὶ ὀλοκληρὸν τὴν τετάρτην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀπαγωγέως της. Ἡ γυνὴ αὕτη διῆχρηται ὅτι εἰς τὰς παραστάσεις της καὶ τὰ θλιβερά παράπονά της καὶ δι' ὅ,τι ἔπαθε καὶ ἐράθη ἀπὸ τὸν κόσμον, ὁ νομαρχῶν στερεοτύπως ἐπανελάμβανε ἀνὰ μὴ φοβῆται τίποτε, διότι αὕτη εἶναι ἡ σύζυγός του» Ἡ γυνὴ βεβαίῳ ὅτι χωρὶς νὰ κατακλιθῆ καὶ οὐδενὸς ἀπογευθῆ, διῆλθεν ἐν ἀγωνίᾳ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ἡμέραν. Περὶ τὸ ἑσπέρας δὲ τῆς τετάρτης κατέρχεται τῆς οἰκίας τοῦ ἐνοπλοῦ ὁ νομαρχῶν σὺν τῇ βεβαίωσιν του πρὸς τὴν ἀπαχθεῖσαν ὅτι μετ' ὀλίγον ὑποστρέψει. Ὅποια δ' ὑπῆρξεν ἡ ἀπόγνωσις τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς, ὅτε μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας βλέπει τὸν ἀστυνόμον καὶ πλείστους ἄλλους ἀνερχομένους εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐκδιώκοντας αὐτὴν διὰ τοῦ σκληροτέρου καὶ ἀπρεπεστέρου τρόπου! Ἡ τάλαινα ἀπαχθεῖσα περίτρομος, ἀπεγνωσμένη καὶ ἔνδακρος ἐξεδιώχθη τῆς οἰκίας, ἐν ἧ πρό 24 ὥρῶν πάγκακος ὅφει τὴν παρέσσειεν ὑπὸ τὴν μαγευτικὴν πλεκτάνην νομίμου συζυγίας καὶ δὴ καὶ νομαρχιακῆς! Ποῦ εὐρισκόμεθα! Ἐλθὲ ἐνταῦθα, κ. Τρικουπῆ, νὰ καμαρώσῃ τὴν διοίκησίν σου! Ἄλλὰ τί λέγομεν; Τὴν διοίκησιν ἣν ἐστόλισαν Τσαγκαράχιδες, ἔπρεπε νὰ λάμπρῶσι καὶ Βενιοί.

Ὅπόσον ἐπαίσχυντοι εἶνε αἱ σελίδες τοῦ πολιτικοῦ βίου τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος... καὶ ποῦ μᾶς κατέρριψε τὸ σύστημα, ὅπερ ἀνεκαίνισεν ἡ τρικουπικὴ διοίκησις μέχρι σημείου ἐπιφρόβου καὶ ἐπισφαλοῦς.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΧΟΛΕΡΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τάιντα, 2 Σεπτεμβρίου.

Ἴτο Ζεὺς! ἡ χολέρα δὲν ὑπάρχει, ἀν μὴ σποραδικῶς, ἀποβαλοῦσα τέλειον τὸν κακοῖη καὶ θανατηφόρον χαρακτήρα, ἀσφαλῶς δὲ ἂν καὶ βραδέως λείπῃ τὸν καταλαβόντα.

Ἄν καὶ καλὰ καλὰ δὲν εἴμπορεῖ τις τὴν ἀλήθειαν νὰ ἐξακριβώσῃ παρὰ τῶν ἱατρῶν, διότι δεινὴν σύγχυσιν πάσχουσι καὶ ἀντίφασιν, ἀν καὶ καθ' ἡμέραν δελτία ὑγειονομικὰ ἐξεδίδοντο, ἐντούτοις οὔτε ἀκριβῶς, οὔτε πιθανῶς, οὔτε σχετικῶς δύναται τις νὰ ὑπολογίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν θυμάτων.

Ἐντε Καίρω καὶ Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐν ταῖς πρωτεύουσαις τῶν νομῶν, πράγματι τὰ ὑγειονομικὰ δελτία ἦσαν σχεδὸν σύμφωνα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ εἰς τὰς κώμας, ἀλλὰ εἰς τὰ χωρία Κύριος οἶδεν. Συνέβη πολλάκις εἰς χωρία τινὰ καὶ μάλιστα διὰ τὸν φόβον τοῦ ἀποκλεισμοῦ, τὸ πνεῦμα τῆς καταστροφῆς νὰ φυσήσῃ καὶ νὰ οὐσῇ τόσας πνοάς, καὶ ἐντούτοις ἐπισήμως νὰ μὴ ἔχη εἰδῆσιν ἡ Κυβέρνησις· ἄλλοτε πάλιν νὰ σημειωθῆ κώμη τις μετὰ τὸν αὐξήοντα ἀριθμὸν τῶν 5—6 ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ δημοσιευθῆ «χάρις εἰς τὰ δραστήρια μέτρα τοῦ ἐπάρχου τὸ κακὸν ἐπνίγη ἐν τοῖς σπαργάνοις» καὶ τὸ κακὸν νὰ ἐβασίλευε πρὸ πολλοῦ, ὅτε δὲ ἐπισήμως ἐγνώσθη, δὲν ἦτο κακὸν ἐν σπαργάνοις, ἀλλὰ γεγηρακὸς ἐν τῇ κώμῃ, πολλοὺς θύσαν καὶ τελευταῖον θυσίασθῆν, ὥστε τὰ 5—6 ἐκεῖνα θύματα δὲν ἦσαν αἱ ἀπαρχαὶ τῆς ἀσθενείας, ἀλλὰ τὸ τέλος.

Ἄλλου ἐπιτήδειός τις Σέχης (δημοτικὸς πάρεδρος) ἐπαμφοτερίζων, εὐρωπαῖος δηλ. ἐν Εὐρωπαϊοῖς καὶ Φελάχος ἐν Φελάχοις, διὰ τούτων μὲν ἀπέκρυπτε τὴν νόσον εἰσβαλοῦσαν, δι' ἐκείνων δὲ διέδιδεν, ὅτι τὰ ἔκτακτα αὐτοῦ μέτρα ἔτρωσαν τὸ χωρίον· ὥστε στατιστικῶς «Ἀρκαδίην αἰτεῖ» ὁ αἰτῶν τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ κατὰ τὸν πιθανώτερον ὑπολογισμὸν καὶ διὰ τὴν σπάνιν τῶν ἱατρῶν καὶ διότι ἡ ἀσθενεία δὲν εἶχεν ἀχρεῖον χαρακτήρα, ἀν μὴ ἐν Σιμπιν-ελ-Κὼμ, ἐνθα ἐδειξαν σπάνια δείγματα ἐθελοθυσίας οἱ τρόφιμοι τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου Τσάμης καὶ Μικρός, ἐθέρισεν ὑπὲρ τὰς 40,000· ἢ μᾶλλον ὡς εἶπεν ἅγιός τις Μακράκης, μετὰ διήμερον νηστείας ἀπαντήσας πρὸς ἱερολογιωτάτους Φελάχους διαποροῦντας καὶ ἐρωτῶντας αὐτὸν, διατί μόνον Φελάχους τὸ πλεῖστον ὁ θεὸς ἀνακαλεῖ, διότι, εἶπεν ὁ εὐσεβὴς ἀνὴρ, ἐκρήμισε τειχὸς τι τοῦ παραδείσου καὶ ὁ Ἄλαχ ἐχρειάσθη ἐργάτας· καὶ οἱ ἀπλοικοὶ Φελάχοι μὰ τὴν χαρὰν τῶν ὥστε πρὸς τὸ παρὸν τὰ θύματα εἶνε μὲ συμπερασμὸν καὶ μάλιστα τῶν χωρίων. Ἄλλὰ τί συμφέρον εἶχον ἴσως διαπορῶν τις ἐρωτήσῃ, ἵνα ἀποκρίψῃ τὴν νόσον; Πρῶτον διότι δὲν τὴν ἐφοβοῦντο τοῦ θεοῦ λέγοντες ὅτι εἶνε καὶ αὕτη, ἔπειτα ἐφοβοῦντο τὸν χολερικὸν ἀποκλεισμόν. Τί δὲ θὰ εἶπῃ χολερικὸς ἀποκλεισμός; θὰ εἶπῃ Γουδί μὲ τοὺς πεινῶντας καὶ Κάνθαρος μὲ τοὺς εὐλογιῶντας, ἀλλὰ Γουδί καὶ Κάνθαρος ἐν τετραγώνῳ, διότι οὗτος ἐν ἀβελτηρίᾳ πρωτεύομεν. Ἐπειτα ὁ καίμενος ὁ Μαμούρη (ἐπαρχος) εἶχε τὸ συμφέρον τὸ ἠθικὸν νὰ διαδώσῃ, ὅτι ἔσσωσε τὸ χωρίον διὰ τῆς πατρικῆς του μερίμνης καὶ τὸ ὑλικόν, νὰ κολπώσῃ ὅσας ἀντιχολερικὰς συνδρομὰς συνέλεξεν.

Συνέβησαν μάλιστα καὶ μερικὰ, ἀ θαυμασιῶς περιγράφει ὁ εὐφύεσταστος Ποῦσκιν «ἐν τῷ γενικῷ αὐτοῦ ἐπιθεωρητῆ»: Ἰδοὺ προσόμοιόν τι συμβᾶν ἐνταῦθα. Παρουσιάσθη πολὺ-γλωσσος καὶ πολύπατρις ἀνὴρ, ἔκτακτος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀντιβασιλέως καὶ διέταττεν ἀπ' ἐδῶ καὶ διέταττεν ἀπ' ἐκεῖ,